

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 września 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. przeciwko W. C. o zapłatę kwoty 1349,89 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14 % w stosunku rocznym od dnia 15 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, a także orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem, iż powód przedkładając umowę cesji z dnia 31.07.2017 r. nie wykazał legitymacji czynnej;
- naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem, iż powód przedkładając umowę pożyczki oraz wypowiedzenie umowy pożyczki, nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia;
- naruszenia art. 230 k.p.c. w zw. z 231 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie skutkujące przyjęciem, że umowa cesji nie została skutecznie zawarta, pomimo, iż strona pozwana nie kwestionowała, ani nie wypowiedziała się w kwestii umocowania osób działających w imieniu stron umowy cesji;
- naruszenia art. 253 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że pozwana skutecznie zakwestionowała prawdziwość dokumentów prywatnych powoda pomimo braku takiego zarzutu i poczynieniu przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie tych dokumentów;
- naruszenia art. 103 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie skutkujące przyjęciem, że nabycie wierzytelności w drodze umowy cesji było nieskuteczne i nie może zostać potwierdzone przez powoda, co skutkowało stwierdzeniem braku legitymacji czynnej po stronie powodowej;
- naruszenia art. 6 k.c. poprzez nieuprawione odwrócenie zasady ciężaru dowodu skutkujące przyjęciem, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia, zaś pozwany nie ma obowiązku wykazywania, że dokonał spłaty zadłużenia w części lub w całości.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania zgodnie z wynikiem sprawy, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przypisanych. Ewentualnie powód wniósł o przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 232 k.p.c..

Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że wskazany przepis jest adresowany do stron postępowania, gdyż określa ich obowiązki w zakresie wykazywania faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisu tego Sąd Rejonowy nie mógł zatem naruszyć w sposób i w formie zarzucanej przez skarżącego.

Rozważania nad pozostałymi zarzutami apelacji należy rozpocząć od przypomnienia, że zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu I instancji było m.in. wyrazem oceny, że powodowi nie przysługuje legitymacja procesowa w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód wywodząc swoje prawa do spornej wierzytelności wynikającej z zawartej przez pozwaną umowy pożyczki opiera się na załączonej do akt umowie cesji z dnia 31 lipca 2017 roku zawartej przez

reprezentującą go (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Uwadze Sądu I instancji nie umknęło, że powód przedkładając dokument pełnomocnictwa, z treści którego wynika, że uprawnienie do reprezentowania powoda przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przy zawarciu opisanej umowy przelewu wierzytelności ma z kolei źródło w postanowieniach umowy z dnia 31 lipca 2017 roku o zarządzanie częścią portfela inwestycyjnego powoda, nie załączył do akt sprawy przedmiotowej umowy o zarządzanie. Powyższe nie pozwala ocenić, czy w drodze umowy cesji wierzytelności, której fakt zawarcia jest co prawda bezsporny, doszło do skutecznego przeniesienia na powoda praw z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną.

Powód zwalczając stanowisko Sądu I instancji co do braku legitymacji procesowej powoda podniósł w apelacji, że jej istnienie po jego stronie jest okolicznością przyznaną przez samą pozwaną.

Pogląd ten nie zasługuje na uwzględnienie. Zachodzi bowiem potrzeba wyjaśnienia, że kwestia istnienia legitymacji procesowej podlega ocenie prawnej, nie jest zaś kategorią należącą do sfery faktów. Tymczasem zgodnie z przepisem art. 299 k.p.c. przedmiotem przyznania przez stronę mogą być jedynie fakty.

Zgodzić należy się natomiast ze skarżącym, że możliwe jest konwalidowanie powyższego braku na zasadzie art. 103 k.c. Nie budzi zastrzeżeń twierdzenie powoda, że opierając żądanie pozwu na przedmiotowej umowie cesji wierzytelności tym samym potwierdza, iż działająca w jego imieniu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. miała umocowanie do jej zawarcia.

Uwzględnienie powyższego zarzutu nie prowadzi jednakże do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia, albowiem istnieją dalsze przyczyny oddalenia żądania pozwu.

Prawidłowa jest konkluzja Sądu I instancji co do niewykazania wysokości dochodzonego roszczenia. Zaoferowane przez skarżącego dowody nie pozwalają zrekonstruować sposobu wyliczenia poszczególnych kwot, z których składa się łączna suma żądana przez stronę powodową. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uniemożliwia zweryfikowanie twierdzeń strony powodowej co do zasadności żądania kwoty zaległego kapitału w wysokości 1016,70 złotych. Powód nie załączył zestawienia rzeczywiście dokonanych przez pozwaną wpłat z uwzględnieniem ustalonego harmonogramu, ani sposobu ich zaliczenia na poszczególne części długu. Powyższa uwaga zachowuje w pełni aktualność także w stosunku do kwoty odsetek w wysokości 33,19 złotych, gdyż nie można ustalić od jakich kwot i w jakich okresach były naliczane. Podobnie, nie sposób odnieść się do żądanej przez powoda kwoty 300 złotych zawartej pod pozycją „koszty”, w sytuacji gdy skarżący nie wykazał co składa się na tę sumę w świetle postanowień zawartej przez pozwaną umowy pożyczki.

W rezultacie uznać trzeba, iż strona powodowa nie sprostала ciężącemu na niej obowiązkowi dowodowemu i nie udowodniła dochodzonego pozewem roszczenia. Zaoferowane bowiem przez powoda dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar wykazania spoczywał właśnie na stronie powodowej. Trzeba przypomnieć, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń. Wobec powyższego, nie powinno budzić wątpliwości, że to na stronie powodowej spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia żądania zapłaty okoliczności, w tym wysokości dochodzonej wierzytelności nabytej w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela, czemu nie udało jej się sprostać w toku postępowania. Ocena ta jest zasadna tym bardziej, że pozwana konsekwentnie w toku postępowania kwestionowała zarówno zasadę jak i wysokość swojej odpowiedzialności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 2 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804. ze zm.).